

Szlukevényi Katalin

Harmatrózsa

*harmatrózsa könnyü szirma
harmattal van arra írva
áombákom erezete
csupa titok csupa mese*

*harmatrózsa gyöngé szirma
hogya kél a nap kinyílna
tündöklő hajnalra kelve
úgy tárulna föl a kelyhe*

*mint a lélek fénybe tárva
téged hívna téged várna
hogya elolvassd hogy megéertsed
magába fogadna téged*

*hogya szemet húny az este
rádboruljon pilla teste
harmatrózsa könnyü álom
tudja párom megtalálom*

Nyári éj

*ásványvízben a buborék
gyöngyöző kacagás fölfelé
törekszik minden a nyári ég
csupa csillag*

*tücsökcirr madárdal verszene
virágkehely ágymelege
neked vagy általad üzen-e
hazahívólak*

Petőfi.zip

„elhull a virág, eliramlik az élet”

begónia-agónia

Pillanاتفelvétel

*A tóba dőlt fa. Hínárból a lombja,
ága közt madarak helyett halak.
Csak az változik, aki, ahogy mondja,
amit mond, az marad.*

Reszket...

*Reszket a felhő, égen a csillag,
vízen a hullám, parton a fény,
áldozatául az égi radírnak
lenn odavetve az emberi lény.*

Szerző eltöpreng a szaporodó pozitív olvasói visszajelzéseken

*Így lenyűgözte őket a Mű tökélye
– vagy csak rátapintottam a Kor tükére?*

Tavaszi napforduló

*a keresésnek itt vége
vakítón süt a nap
a megálló térképére
rögzített útvonalak*

*mutatják persze a ritmus
szétesúszik akad zilált*

*nem illik hangulataidhoz
bár ez nem a te hibád*

*nem is a világé ne keress rendet
torzít a modell az anyag a mű
lásd be végre az a busz elment
miszerint minden egylényegű*

*de azért így is elműködik
ahova út visz csak oda menj
hagyd a csudába a megérzéseid
úgyszincs sehol se csoda se menny*

Téli nap

*Állok a buszmegállóban, és vedeli
a bőröm a napfényt. Hogy ragyog
még az aszfalt is! Mint a tücsök segge.
A falak, a szemét, az oszlopcsonkokat
fedő nejlón is fel tud fényleni
most egy percre. Persze jön a busz,
rámcukódik, és minden megy tovább
a következő megálló felé.*

Úton

*Álmomban az úton a rajzfilm-őzikék,
sünök, nyulak, kutyák előttünk menekültek
a mi sávunkon át, sikítottam: Ne! Fék!
Vigyázz, még elütöd őket!*

*Álmomban az úton megálltunk, te meg én,
és szárnyat bontva lassan, lassan felrepültem,
siklottam boldogan a világ tetején,
s leszálltam beteljesülten.*

*Álmomban az úton apu épp arra járt,
és átölelt, és jó volt érezni, hogy megtart,
akár előbb a lég, s megörülni: nahát,
csak álmodtam, hogy meghalt.*

Városi szmog

*Ülök a buszon, túl éles a napfény,
mindent kirajzol, még a levegőt is
látom, amit szívok: hogy kavargó
az orrom előtt! szürke porszem-csillám
népünnepélye, persze ez nem az
éltető elem, hisz a színtelen-
szagtalan gáz nem látható, csupán
a szenny által – mint a politika.*